

Sygn. akt: I C 1120/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Mariusz Grobelny
Protokolant:	starszy protokolant Jakub Markiewicz

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 roku w Świnoujściu na rozprawie

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko **(...) S.A. (...) w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 19217,88 zł (dziewiętnastu tysięcy dwustu siedemnastu złotych i osiemdziesięciu ośmiu groszy) z odsetkami:

- a. ustawowymi od dnia 16 października 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;
- b. ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5213 zł (pięciu tysięcy dwustu trzynastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świnoujściu kwotę 1816,93 zł (tysiąc ośmiuset szesnastu złotych i dziewięćdziesięciu trzech groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt I C 1120/14

UZASADNIENIE

Powód A. K. wystąpił przeciwko pozwanej (...) S.A. (...) w W. z powództwem o zapłatę kwoty 15.917,23 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 października 2011r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał że w dniu 24 sierpnia 2011r. doszło do kolizji, w której należący do powoda samochód marki M. (...) o numerze rej. (...) został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Okoliczności te są bezsporne, gdyż pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie, zaś przedmiotowe postępowanie dotyczy wysokości należnego powodowi odszkodowania. W dniu 15 września 2011r. pozwana dokonała opracowania wyceny pojazdu powoda oraz kalkulacji naprawy nr (...), z której wynika, iż koszty naprawy pojazdu powoda wynoszą 20.563,37 zł, która to kwota została powodowi wypłacona, przy czym powód zakwestionował wyliczenie dokonane przez rzeczoznawcę pozwanej. Nie zgadzając się z decyzją pozwanego, w wykonaniu obowiązku wyrażonego w treści art. 6 kc, powód zwrócił

się do rzeczoznawcy P. O. celem dokonania wyceny oraz ustalenia rzeczywistego zakresu i wysokości kosztów naprawy koniecznych jego pojazdu. Zgodnie z kalkulacją naprawy z dnia 23 listopada 2011r. koszt naprawy pojazdu stanowi kwota 66.907,47 zł. Przedłożona kalkulacja wskazuje, że wycena wykonana przez pozwaną zaniża należne powodowi odszkodowanie, a wypłacona kwota nie pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. W konsekwencji wypłaty przez pozwaną zaniżonego odszkodowania, powód zwrócił się do F. S. w celu udzielenia pomocy w dochodzeniu pełnej kwoty odszkodowania. Pismem z dnia 12 grudnia 2011r. pełnomocnik powoda w postępowaniu przedsądowym odwołał się od decyzji pozwanej i wniósł o zapłatę kwoty 46.774,60 zł. Stanowisko pozwanej w przedmiocie ustalenia wartości szkody pozostaje chybione. Pozwana nie uwzględniła w swej kalkulacji wszystkich czynności, które należy wykonać aby przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody. Pozwana w rażący sposób zaniżyła koszty robocizny przy pracach blacharskich i lakierniczych. Nie można też pomijać faktu, że jeśli do naprawy konieczne i zasadne jest użycie nowych, oryginalnych części zamiennych, to wartość odszkodowania winna uwzględniać owe koszty. Pojazd powoda posiadał zamontowane oryginalne części zamienne, a zatem uzasadnionym pozostaje jego żądanie ustalenia odszkodowania według cen części zamiennych nowych i oryginalnych. Brak jest podstaw do warunkowania przez pozwaną wypłaty pełnej kwoty odszkodowania w zależności od przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu i złożenia dokumentacji tj. oryginałów faktur w odniesieniu do wszystkich części zamiennych, materiałów lakierniczych i kosztów robocizny. Pojazd powoda został sprzedany za kwotę 18.500 zł, przy czym został sprzedany w stanie uszkodzonym, zaś wartość ceny sprzedaży oddaje ten fakt. W niniejszym postępowaniu powód dochodzi kwoty 15.917,23 zł, stanowiącą pozostałą wartość odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Pozwem z dnia 17 grudnia 2012r. powód dochodził części odszkodowania w kwocie 11.000 zł, przy czym z tytułu naprawy pojazdu kwotę 10.569,5 zł. Sąd w sprawie o sygn. akt I C 91/13 uznał dochodzone roszczenie w całości, zaś powód dochodzi obecnie pozostałej wartości roszczenia z tytułu uszkodzenia pojazdu. Łączna wartość należnego powodowi odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu wynosi obecnie 47.050,10 zł., co wynika z opinii biegłego sądowego sporządzonej na potrzeby tamtej sprawy. Powód nadal jednak stoi na stanowisku, iż wartość tego odszkodowania winna stanowić kwotę wynikającą z opracowanej na jego zlecenie przez prywatnego rzeczoznawcę samochodowego kosztorysu naprawczego, a zatem 66.907,47 zł, w związku z tym powód zastrzega sobie możliwość rozszerzenia żądania pozwu na dalszym etapie sprawy, względnie dochodzenie pozostałej jej wartości w drodze dalszego powództwa. Uwzględniając zaś zasądzoną od pozwanej wyrokiem z dnia 26 września 2013r. kwotę 10.569,50 zł, jak również wypłaconą w toku likwidacji szkody przez pozwaną kwotę 20.563,37 zł, do zapłaty pozostaje 15.917,23 zł tytułem pozostałej wartości odszkodowania za koszty naprawy uszkodzonego pojazdu. Jako termin zgłoszenia szkody przyjęto datę sporządzenia przez pozwaną wyceny i kalkulacji naprawy pojazdu powoda, a zatem dzień 15 września 2011r. W związku z tym 30 dniowy termin ukończenia postępowania likwidacyjnego upłynął z dniem 15 października 2011r. Zatem od dnia następnego powód jest uprawniony do naliczania i żądania zapłaty odsetek ustawowych od należnego mu odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Oświadczyła, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom, argumentom i wnioskom strony powodowej, prócz tych które zostaną wyraźnie przyznane przez pozwaną. Słusznie strona powoda wywodzi w pozwie, że w niniejszej sprawie okoliczności zdarzenia oraz kwestia odpowiedzialności sprawcy szkody nie pozostają sporne. Pozwana po wnikliwym przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego szkody wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 20.563,37 zł. Stanowisko powoda opiera on na opinii rzeczoznawcy majątkowego mającej się nijak w stosunku do faktycznego zakresu uszkodzeń pojazdu powoda oraz kosztów ich usunięcia i przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji. W szczególności powód błędnie przyjmuje stawki pracy mechanika, blacharza i lakiernika stosowane przez warsztaty działające na rynku właściwym dla miejsca zamieszkania powoda. Zostały one znacząco zawyżone przez prywatnego rzeczoznawcę powoda. Ponadto rzeczoznawca działający na zlecenie powoda zaniechał urealnienia ceny części zamiennych. Pojazd powoda został wyprodukowany w 2002r. i w chwili zdarzenia był użytkowany już przez okres ponad 8 lat. Przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu powoda poprzez przyznanie odszkodowania w wysokości odpowiadającej nowym fabrycznym cenom producenta pojazdu byłaby niczym nieuzasadnionym,

bezpodstawnym wzbogaceniem powoda kosztem pozwanej. Dodatkowo naprawa pojazdu winna nastąpić przy użyciu części zamiennych (alternatywnych) o porównywalnej jakości, a ewentualnie, w przypadku niedostępności tych zamienników – przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych, z zastrzeżeniem że pod tym pojęciem należy rozumieć również i te nie pochodzące od producenta pojazdu. Pojazd powoda jest modelem bardzo popularnym, nie tylko w Polsce, ale i w pozostałej części Europy. Istnieje na rynku polskim i zagranicznym wielu wytwórców części zamiennych do tych aut. Nie bez znaczenia jest również to, że jest to samochód marki niemieckiej, co także w oczywisty sposób wpływa na większą dostępność do niego części zamiennych innych producentów. Spora część zamienników nie pochodzących od producenta pojazdu powoda nie odbiega walorami jakościowymi od tych prezentowanych przez części montowane fabrycznie. Wiele z nich jest niemalże identyczna z produktami marki M. (...), tak z uwagi na technologię wytwarzania, jak i wobec faktu, że ich producenci są często podwykonawcami M. (...), przez co jedyną różnicą między opisywanymi częściami jest brak logo producenta samochodu na jednym z nich. Okoliczności te mają wpływ na cenę zamienników. Należy bowiem podkreślić, iż na cenę części wpływa nie tylko ich jakość, ale również marża związana z kwestiami licencyjnymi, koniecznością utrzymania autoryzowanych salonów itp. Powód zawyżył znaczenie ceny poszczególnych podzespołów pojazdu. Odsetki winny być naliczane od dnia wyrokowania. Dopiero w tej dacie prawomocnie określona zostaje wysokość należnego stronie powodowej odszkodowania.

Pismem procesowym z dnia 04 lutego 2016r. powód rozszerzył powództwo o kwotę 3.300,65 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 października 2011r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 sierpnia 2011r. doszło do kolizji, w której należący do powoda samochód marki M. (...) o numerze rej. (...) został uszkodzony przez sprawcę ubezpieczonego u pozwanej (...) S.A. (...) w W. od odpowiedzialności cywilnej.

(bezsporne)

W związku z powyższym zdarzeniem pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 20.563,37 zł.

(bezsporne)

Powód zlecił sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy rzeczoznawcy P. O., który ustalił wysokość tych kosztów na kwotę 66.907,47 zł.

(dowód: opinia P. O. – k. 13-16)

Pismem z dnia 12 grudnia 2011r. powód wniósł odwołanie od decyzji pozwanej o przyznaniu mu odszkodowania w kwocie 20.563,37 zł. Jednocześnie wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 46.344,10 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania i kwoty 430,50 zł tytułem kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę. Pismo to wpłynęło do pozwanej w dniu 19 grudnia 2011r.

(dowód: pismo powoda z dnia 12.12.2011r. – k. 59-62 akt szkody)

Pismem z dnia 18 stycznia 2012r. pozwana odmówiła powodowi zapłaty żądanej przez niego kwoty.

(dowód: pismo pozwanej z dnia 18.01.2012r. – k. 29)

Powód wystąpił przeciwko pozwanej z powództwem o zapłatę kwoty 11.000 zł, w tym 10,569,50 zł tytułem odszkodowania za szkodę z dnia 24 sierpnia 2011r. Prawomocnym wyrokiem z dnia 26 września 2013r. w sprawie o sygn. akt I C 91/13 Sąd Rejonowy w Świnoujściu uwzględnił to powództwo w całości.

(dowód: akta sprawy I C 91/13)

Koszt naprawy pojazdu powoda, związanej ze zdarzeniem z dnia 24 sierpnia 2011r. wynosi 50.350,75 zł.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego I. G. – k. 222-249,

uzupełniająca pisemna opinia biegłego sądowego I. G. – k. 144-152,

częściowo pisemna opinia biegłego sądowego Z. N. – k. 108-140,

częściowo uzupełniająca pisemna opinia biegłego sądowego Z. N. – k. 169-171)

W dniu 12 września 2014r. powód wystąpił do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z wnioskiem o zaważanie pozwanej do próby ugodowej w sprawie o zapłatę odszkodowania z tytułu zdarzenia z dnia 24 sierpnia 2011r. w kwocie 19.857,37 zł.

(dowód: wniosek z dnia 12.09.2014r. - k. 305-306,

potwierdzenie nadania - k. 307,

protokół z dnia 09 grudnia 2014r. - k. 308)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 415 kc kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie do treści art. 822 § 1 przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Art. 822 § 2 kc jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Zgodnie z art. 822 § 4 kc uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Art. 361 kc § 1 stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie do treści art. 361 § 2 kc w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną. Zgodnie z art. 442¹ § 1 kc roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Zauważyć jednak należy, że stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powód wykazał, że bieg terminu przedawnienia w niniejszej sprawie został przerwany poprzez wystąpienie z wnioskiem o zaważanie do próby ugodowej w dniu 12 września 2014r.

Pozwana nie kwestionowała w sprawie swojej odpowiedzialności odszkodowanej za zdarzenie z dnia 24 sierpnia 2011r. W niniejszej sprawie okolicznością sporną była wyłącznie wysokość szkody doznanej przez powoda w związku ze zdarzeniem z dnia 24 sierpnia 2011r. Na tą okoliczność przeprowadzony został dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów i techniki samochodowej, przy czym w sprawie sporządzone zostały dwie opinie – przez biegłych sądowych Z. N. i I. G.. Opinia biegłego Z. N. została zakwestionowana przez obie strony. W ocenie Sądu powód wykazał w niniejszej sprawie wadliwość tej opinii w zakresie ustalonych przez biegłego kosztów naprawy

pojazdu, a pisemne i ustne wyjaśnienia biegłego do opinii nie były przekonujące. W tym miejscu zauważyć należy, że ten sam biegły sporządził opinię w sprawie tutejszego sądu o sygn. akt I C 91/13. W tamtej sprawie powód również kwestionował opinię biegłego sądowego Z. N.. Z treści uzasadnienia wyroku z dnia 26 września 2013r. wynika, że Sąd omyłkowo nie rozpoznał zarzutów powoda do tej opinii. Niewątpliwie fakt, iż ten sam biegły sporządził już opinię dotyczącą tego samego zdarzenia mogła mieć wpływ na treść opinii sporządzonej w niniejszej sprawie. Biorąc pod uwagę zasadność zarzutów powoda do opinii w sprawie przeprowadzony został dowód z opinii biegłego sądowego I. G.. Zdaniem Sądu opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, a wnioski opinii są logiczne i korespondujące z pozostały materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Opinia ta nie została zakwestionowana przez powoda. Natomiast pozwana zgłosiła do opinii zarzuty, które jednak nie zasługiwały na uwzględnienie. Pozwana ograniczyła się wyłącznie do głośłownej polemiki z ustaleniami biegłego, nie podważając dowodowo jej prawidłowości. Podkreślić należy, że biegły I. G. w sposób wyczerpujący i przekonujący ustosunkował się do zarzutów pozwanej do opinii. Pozwana zobowiązana do ustosunkowania się do treści uzupełniającej opinii wyłącznie podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, nie przedkładając na jej poparcie żadnej argumentacji, która mogłaby stanowić podstawę do podważenia prawidłowości opinii. Pozwana nie poparła żadnym materiałem dowodowym swoich twierdzeń, że w okolicznościach niniejszej sprawy naprawa pojazdu powoda mogła być wykonana z użyciem części alternatywnych oraz swojego stanowiska, co do stawek pracy mechanika i blacharza – lakiernika. W tym zakresie Sąd w pełni akceptuje stanowisko biegłego, gdyż to ono zostało poparte szeroką argumentacją. Ponadto wskazać należy, że w tym zakresie opinia biegłego I. G. koresponduje z treścią opinii biegłego sądowego Z. N., sporządzonych w niniejszej sprawie oraz w sprawie o sygn. akt I C 91/13. Mieć należy na uwadze, że Sąd podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r. (III CZP 80/12. LEX nr 1129783), iż „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu”. W ocenie Sądu biegły sądowy w sporządzonej opinii w sposób przekonujący wykazał dlaczego przy kalkulacji szkody należy oprzeć się na nowych części oryginalnych pochodzących od producenta. Z uwagi na argumentację pozwanego dotyczącą rozwiązań legislacyjnych w zakresie rynku części samochodowych należy kategorycznie stwierdzić, że stanowisko to jest całkowicie chybione. Brak jest jakiegokolwiek podstawy prawnej upoważniającej ubezpieczyciela do zwolnienia się z obowiązku naprawienia szkody przez zapłatę równowartości części "o porównywalnej jakości" z częściami oryginalnymi. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012r. (III CZP 85/11, LEX nr 1289199), uznając go jednocześnie za ugruntowany w orzecznictwie sądowym. Sąd Najwyższy zauważył równocześnie, że regulacje dotyczące rynku częściami zamiennymi „zmierzają do zapewnienia większej konkurencji na rynku kupna i sprzedaży części zamiennych oraz na rynku usług naprawy i konserwacji pojazdów” i „nie ograniczają praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych”. W cytowanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał również, że „szczególny interes poszkodowanego może uzasadniać dokonanie naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych, pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu”. W okolicznościach niniejszej sprawy taki interes istnieje po stronie powoda. Powód oświadczył bowiem, że przed wypadkiem posiadał w samochodzie zamontowane części oryginalne, pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu. Pozwana nie zakwestionowała twierdzeń w tym zakresie. Ponadto z akt szkody nie wynika, aby pozwana poczyniła jakiegokolwiek ustalenia w zakresie tego jakie części była zamontowane w chwili wypadku w pojeździe powoda, co naruszyło jej obowiązek rzetelnego przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego. Swoje stanowisko w zakresie jakości części zamiennych pozwany wyprowadzał w dużej mierze z treści rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję z dnia 08 października 2010r. (Dz.U. Nr 198 poz. 1315). Do tego aktu prawnego zastosowanie znajdują powyższe uwagi, potwierdzone stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012r. Niezależnie od tego zauważyć należy, że stosownie do treści § 2 pkt 20-22 rozporządzenia o kwalifikacji danej części do kategorii „oryginalne części zamienne” i „części zamienne o porównywalnej jakości” decydują wyłącznie oświadczenia samego producenta tych części, co do ich jakości i sposobu wytwarzania. Niewątpliwie przewidziane we wskazanym akcie prawnym definicje, różnicujące rodzaje części zamiennych, zostały określone na potrzeby tych aktów prawnych, a nie systemu naprawienia szkody podlegającego zasadom kodeksu cywilnego. Nie można na osobę poszkodowaną przerzucać ryzyka występowania w obrocie części,

które pomimo zaświadczenia ich producenta, odbiegają walorami jakościowymi i estetycznymi od oryginalnych części pochodzących od producenta pojazdu. Z opinii biegłych sądowych jednoznacznie wynika, że takie różnice jakościowe występują, a pozwany w tym zakresie przeprowadził wyłącznie gołosłowną polemikę. Zdaniem Sądu nie miało żadnej podstawy faktycznej i prawnej „urealnienie” stawek, dokonane przez pozwaną w postępowaniu likwidacyjnego. W szczególności na aprobatę zasługuje stanowisko biegłego, że zastosowanie części nowych i oryginalnych nie mogło doprowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia się powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, że szkoda w pojeździe powoda w związku z przedmiotowym zdarzeniem wyniosła szkody w kwocie 50.350 zł. Bezspornym w sprawie było, że pozwana wypłaciła powodowi w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w kwocie 20.563,37 zł. Dodatkowo na podstawie wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt I C 91/13 powód otrzymał dalszą kwotę 10.569,50 zł. Tym samym na rzecz powoda podlegała zgodnie z jego żądaniem kwota 19.217,88 zł (50.350 zł – 20.563,37 zł – 10.569,50 zł). Dlatego Sąd uwzględnił w całości powództwo w zakresie należności głównej. Zasadzeniu na rzecz powoda polegały również odsetki ustawowe od należności głównej. Zgodnie z art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie zaś do treści art. 481 § 2 kc (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015r.) jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Art. 481 § 2 kc (w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016r.) stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Art. 455 kc stanowi, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Świadczenie pozwanej powinno być jednak spełnione w terminie określonym w art. 817 § 1 kc. Zgodnie z tym przepisem ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Wątpliwości Sądu nie budzi to, iż powód był uprawniony do żądania zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 16 października 2011r. Powód jako datę zgłoszenia szkody przyjął datę sporządzenia wyceny szkody przez pozwaną tj. dzień 15 września 2011r. W tej sytuacji termin do ukończenia postępowania likwidacyjnego upłynął w dniu 15 października 2011r. Pozwana pozostaje więc w zwłoce od dnia 16 października 2011r. Sąd nie podziela stanowiska, że odsetki mogły być zasądzone ewentualnie tylko od dnia wydania wyroku. Zdaniem Sądu w sytuacji gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że wysokość szkody w postępowaniu likwidacyjnym została określona nieprawidłowo przez pozwaną oraz że nie istniały żadne przeszkody do określenia prawidłowej wysokości szkody to brak jest podstaw do odstąpienia od wynikającej z art. 455 kc zasady wymagalności świadczenia. Chybionym było powoływanie się przez pozwaną na stanowisku Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 07 lipca 2011r. (II CSK 635/10, LEX nr 1001288). W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wskazał, iż „w przypadku, gdy ustalenie odszkodowania nastąpiło według cen z chwili wyrokowania, trzeba uznać, że należy się ono w tej wysokości, jeżeli ceny te były wyższe od występujących wcześniej, dopiero od tej chwili. Zatem od chwili ustalenia odszkodowania można mówić o opóźnieniu się dłużnika w zapłacie odszkodowania ustalonego według tych cen i w konsekwencji dopiero od tej chwili można zasądzić od niego odsetki za opóźnienie”. W niniejszej sprawie wysokość szkody została zaś określona według cen z chwili powstania szkody. Dlatego Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Ustalenia Sąd poczynił na podstawie niekwestionowanych przez strony dokumentów oraz na podstawie opinii biegłych sądowych.

O kosztach procesu w pkt II wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, art. 109 § 2 kpc zgodnie z ogólną zasadą, że strona która proces przegrała jest zobowiązana do zwrotu przeciwnikowi poniesionych przez niego kosztów procesu. Powództwo w niniejszej sprawie zostało uwzględnione w całości, więc to pozwana jest stroną, która proces przegrała. Na koszty procesu poniesione przez powoda składa się kwota 2.400 zł tytułem wynagrodzenia

pełnomocnika powoda będącego adwokatem, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej uiszczonej od pełnomocnictwa, kwota 796 zł uiszczona tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz kwota 2.000 zł tytułem zaliczek uiszczonych przez powoda na poczet wynagrodzenia biegłych. Wynagrodzenie pełnomocnika powoda zostało określone w wysokości stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), od wartości przedmiotu sporu w sprawie. Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia na rzecz powoda kosztów stawiennictwa na rozprawie w dniu 22 marca 2016r. Powód stawiał się bowiem na sali rozpraw już po zamknięciu rozprawy, pomimo tego że rozprawa na jego telefoniczną prośbę została wywołana z opóźnieniem.

W pkt III wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 § 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014r. poz.1025 z późn. zm.). Zgodnie z art. 83 ust. 2 tej ustawy w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Art. 113 ust. 1 stanowi zaś, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Nieuiszczonymi kosztami sądowymi w niniejszej sprawie była część wynagrodzenia biegłych sądowych, niepokryta z zaliczek powoda oraz opłata sądowa od rozszerzonej części powództwa. Koszty opinii biegłych sądowych wyniosły łącznie 3.650,93 zł, na co złożyły się: kwota 1.806 zł ustalona prawomocnym postanowieniem z dnia 05 marca 2015r., kwota 756 zł ustalona prawomocnym postanowieniem z dnia 13 maja 2015r., kwota 970,96 zł ustalona prawomocnym postanowieniem z dnia 02 listopada 2015r., kwota 117,97 zł ustalona prawomocnym postanowieniem z dnia 16 grudnia 2015r. W związku z tym, że powód uiścił łącznie zaliczki w kwocie 2.000 zł nieuregulowana pozostaje kwota 1.650,93 zł. Opłata sądowa od rozszerzonej kwoty powództwa (tj. od kwoty 3.300,65 zł) została ustalona na podstawie art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych na kwotę 166 zł (0,5 % z 3.301 zł – pod zaokrągleniu w górę do pełnego złotego).

SSR Mariusz Grobelny